

(המשך מעמוד 7)

דוכן העדים גם את האנשים שאישרו את האליבי של מיוזאן.

בלקחו לדוגמה את הסופר הצרפתי הג' דול, אמיל זולא מצילו של אפולרד דרייפוס, ולוחמים אחרים לצדק בהם נפגש בספרות ובקולנוע — ממשך ברילב בתפקיד שנטל על עצמו מרצון. חסרים לו רק 12 המושבעים המקובלים בעולם המשפט המערבי, עליהם היה מנסה להשפיע בקול ובתנועה. על השור פט היחיד, קרהרות, של בית המשפט הישראלי, במקרה זה: ישעיהו הראל, קשה היה להשפיע. הוא האוין בקפדנות רשם לפניו רק את הנוגע לענין.

קשה היה להחליט, השבוע, אם ברילב יצא מן המשפט מוכתר בכתר של לוחם האמת כזולא, או מלוגלג כדון קישוט שנלחם בי זרועותיו החלשות בכל העול שבעולם. מבלי לדעת את הדרך המעשית לכך. בקרוב, הלהט והאמונה אינם מספיקים. יש לדעת לאחזו בנשק.

ים

את מי זה מעניין?

אליהו שרי, מי שהיה מזכיר איגוד הטופ סנים ושימש משך השנתיים האחרונות כמוזכיר הבלתי נבחר של איגוד הימאים עמד על הבמה, המליץ על סוף שבוע נפלא "אפ" ש לא הביא גם את התחילתו" בכנרת.

לא היה זה כינוס של סוכני נסיעות, אלא ישיבתה הראשונה של מועצת איגוד הימאים, שהתכנסה בבנין החיפאי הנושא את השלט בית יורדי ים, אך המועצה לא הייתה עוסקה ביותר בבעיות הדחופות של צבור היה ימאים, לא חיפשה פתרונות לשאלות השור

יות במחלוקת מאו המרד על הם (העולם הזה 734), לשור היו כמה הצעות נוספות באשר לבילוי, אותן לא אחר לגלות 24 הנוכחים המועצה: טיול של יומיים בנבב, או קבלת הזמנה של הנהלת צים לארוחת ערב משותפת, לשם הידוק היחסים, שאל אהרון שרק, קצין שני על א/ק ירושלים

ואחד מפעילי המרד בשעתו: "אולי אפשר לראות את התפרט?"

במהירות פתרון בעיות. שרי נראה טרוד עד מאוד, מאחר שהציע לצמצם את ידיו המועצה ל-6 ימים, הצעה מפתיעה נוכח העובדה שוהי התכנסותו הראשונה של גוף נבחר מזה שנתיים.

אך הישגה החשוב ביותר של המועצה היה כנראה, עצם קיומה. כי לראשונה מזה שני תיים חזר השלטון באיגוד הימאים לגוף הנבחר על ידם. מ-24 חברי המועצה, הומ לצו 19 על ידי מפא"י, בעוד שחמישת הגר תרים הם מנאמני כינוס הימאים שהחליט על המרד. יצחק צינור, נציגה של חטיבת המכונות העדיף לייצג את עצמו בלבד, ערק בריווד: זינור לפני התכנס המועצה.

"אתה בקהל!" שלא כבאסיפות הסוץ רות לפני שנתיים, כבהם לקחו הימאים מן השורה חלק פעיל, לא נראו עתה רבים מהם באולם. רק לפעמים נכנס בצנעה יצחק (אייק) אהרונוביץ, רב החובל שהיה איל המרד, ומועמדו הפעם, כנציג חטיבת רבי החובלים, נכשלה בשל תעמולה בלתי רשי מית חריפה שנוהלה נגדו. כשניסה להי

ביע דיעה כלשהי בקריאת ביניים, זעם לי עומתו שרי: "איך לך זכות דיבור! אתה בקהל!" היה ברור מיד מי הוא הבוס כאן. כששאלו ימאים כי שורה, שזכר המרד עדיין חרות היטב בלבם, לדעתם על המועצה ודיוניה, משכו באדישות בכתפיהם: "את מי זה מעניין?"

מיעוטים כגובים בליה

בשבוע שעבר נכנסו 7 בחורים ערביים לתחנת המשטרה ביפה, יצאו ממנה כעבור רבעים מספר: הם טרו רק על מנת להת ייצב, דבר שהם חייבים לעשות 3 פעמים ביום מאז הוגלו מכפרם עילבון לפני 4 חוד שים.

קוראים לזה תחיתזונה

בלי צעקות, בלי הפגנות

בלשכת העבודה בירושלים התפרץ צעיר לחרר המנהל, הוציא סכין וחתך את ורידי ידו. "אני רוצה למות!" הוא צעק. "מוטב למות ככה, מהר, מאשר לגחץ ברעב!".

בבית החולים העירוני בתל-אביב הסתכלו שני רופאים באשה ששכבה על מטה בפרוז דור אחת המחלקות. "מחר תחזור הביתה, נגד המחלה שלה אין אנו יכולים לעשות הרבה", הסביר אחד מהם. המחלה: תת-תזונה.

בחיכה הפגיננו 150 מחוסרי עבודה לפני מטרדי הממשלה. בכפר סבא נאלצה המש-טרה לפזר קבוצה שניה של מפגינים, שאף הם דרשו: "לחם, עבודה!"

במצב של חוסר-עבודה ושל משבר כל-כלי המחריר והולך נעשו קריאות אלה תכר פות יותר ויותר, אך ההפגנות וההתפר-צויות היו רחוקות עדיין מלתת תמונה שלמה של מצב זה. בדר"ח של עובדים סוציאליים שהוגש למשרד הסעד, נאמר: מחזה רגיל הוא לראות ילדי מעברה המחטטים בערימות אשפה, מוצאים פרוסת לחם רקובה למחצה וזוללים אותה על המקום.

על מקרים אלה אין הקהל מרבה לשמוע. הוא גם אינו שומע את קולם של אפי מקרים אחרים, קולות שלא הורגלו מימיהם לצעוק ולתבוע בחוצות הערים. אלה הם ה-מקרים הקשים במיוחד. חוסר המזון במשכנם הפך תופעת-קבע. מדי יום הולכים הם ונח-קים — נשקט.

בין אלה נמנית משפחת לופו. אחרי 44 שנים

ד"ר אלברט לופו ואשתו רוזה גרים ב-צריפון קטן במעברת יאזור, לא הרחק מן הכניסה ליפו. הם אינם זוג צעיר. אלברט לופו עבר כבר את גיל היסוד ואילו אשתו אינה צעירה ממנו בהרבה.

לפני חמש שנים, חשב ד"ר לופו כי הגיע אל המנוחה ואל הנחלה. לאחר 44 שנות ע-בודה כמורה ומתנן בשרות הממשלה הרר-מנית, יצא לפנסיה כשסכום של קרוב ל-13 אלף ליי מובטח לו מדי חודש. משך שנים רבות היה פרופסור לצרפתית וללטינית ב-

בארון שהתרוקן, שומרת המשפחה על ח-פצה היקר ביותר: תמונה שצולמה ברומ-ניה, זמן קצר לפני עלייתה. בתמונה מר-פיעים השניים לבושים בגדים נאים, כשעל זהה הבעל שורה של אותות הצטיינות.

אנשים רבים, במצב כזה, היו שופכים אש וגפרית על הארץ שהביאה אותם למצבם זה, כל פעם שהו רואים את התמונה הישנה לא כן לופו ואשתו. "אנו מינימים שהתנאים כאן הם כאלה", נוהגים הם לומר לעצמם ולאח-רים. "אנחנו זקנים, אנחנו גם לא כל כך חשובים."

ייתכן מאוד כי צדקו בהערכתם. אולם כמוהם — סובלים ושותקים — ישנם אור-חים רבים מאוד. ישנם כל הסיכויים כי ימ-שיכו לסבול ואיש לא ישמע אודותם. מבחי-נות רבות יהיה זה נוח מאוד. איש — ובחי-דאי לא אנשי המוסדות והממשלה — אינו אורב לשמוע על צרות האחרים.

אולם אם אנשים אלה אינם צועקים ודופ-קים על שולחנות אן זה אומר שצריך להת-עלם מהם ומסבלם. כי הרעב הנטבל בשקט מכרסם את הגוף באותה תוצאה טראגית כמו הרעב המלוח צעקות והפגנות. וגוף זה אינו אלא גופה של המדינה.

לפני 14 חודש הגיעו המריבות לשיאן. קבוצת בריונים, מאנשי הבישוף ג'ורג' חיים (העולם הזה, 841), כפי שנתברר אחר-כך, שפכו פח בנוזל לחלון ביתו של מזכיר קונ-גרס הפועלים הערבים, הנמצא תחת השפ-עת מס' לוספי זריק, הציתוהו וברחו לשי-דה. עם הבית הבוזע נשרף למחרת גם סוהל זריק, בנו בן ה-16 של המזכיר. את השריד-ים גיב הצליחה המשפחה השכולה לתפוס ולמי-סור לידי המשטרה.

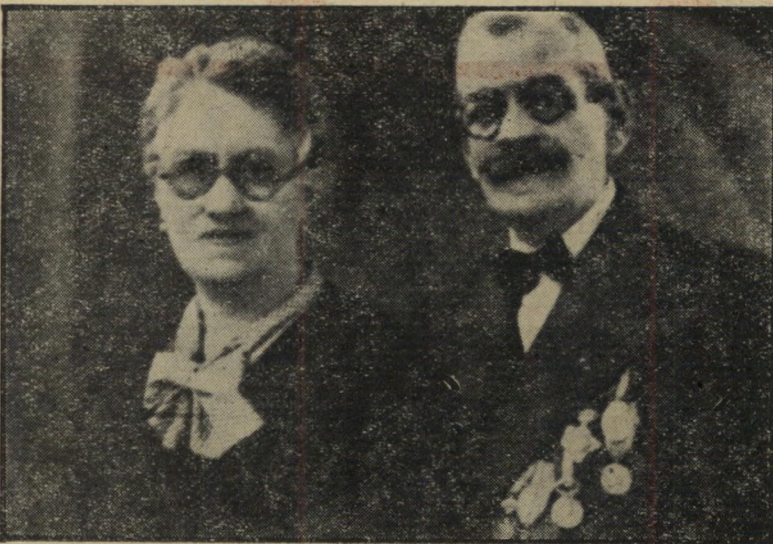
הציתתריסר טפסים. לשווא ניסה ה-מושל הצבאי לארגן סעודת "סולחה" בין הנצים. משפחת זריק סירבה למחול על הדם. השפור.

כתוצאה מחוסר-סלחנות מחפיר זה, נאס-רו יום אחד שבעה בחורים מבני משפחת

במלחמת השחרור, שעה שהכפר נכבש על-ידי צה"ל, נפלו חלק מתושביו בשבי, אילו האחרים ברחו (אך גורשו, לדבריהם) ללב-נון. עם שוך סערת הקרב, החליטו — יהיה אשר יהיה — לשוב כגנבים בלילה לכפר החרב והשומם.

תוך זמן קצר חזרו כמעט כל התושבים (800), החלו לעבד את אדמתם. בשנת 1950 אף קיבלו תעודות זהות, השתתפו בבחירות לכנסת, בהצביעם לרוב בעד מפלגות שמאי ליות קיצוניות.

פח בנזין וגפרור. אך הכפר לא הגיע בזה אל המנוחה והנחלה. פרצו צריבות פני-מיות שסיבתן, לטענת אנשי הכפר, הייתה נסיונו החוזר ונשנה של האפוסטרופוס על נכסי נפקדים. שחמד את אדמתם, להפריד ולמכול.

אלברט ורוזה לופו, בוקרשט 1951

למצוא עבודה כלשהי. לאט-לאט נעלמו הח-פצים המעטים שהביאו אתם מרומניה: דברי ערך, מזכרות, חפצי הלבשה, תמורתם הביא משוה הביתה לאכול.

כעבור זמן מה נרשמו השנים בלשכת ה-סעד המקומית. ההקיצבה החודשית: 20 לירות. על סכום זה היה עליהם להתקיים כל זמן שעוד היה מה למכור בצריפון הדל הצליחה, איכשהו. אחר-כך הפך הרעב לשוכן קבוע במקום.

"היו ימים שחיפשתי משוה לאכול ולא מצאתי", סיפר הפרופסור הגאה, שאיבד ביני תים חלק ניכר ממשקלו. "כמה לילות הלכתי לישון עם דמעות בעיניים" לפעמים הלך ברחובות, הסתכל בקנאה באנשים שעברו, סיגריה מוצתת בין שפתיהם. בכיסו לא היה מצוי הכסף לחקותם.

הרעב המכרסם

בארון שהתרוקן, שומרת המשפחה על ח-פצה היקר ביותר: תמונה שצולמה ברומ-ניה, זמן קצר לפני עלייתה. בתמונה מר-פיעים השניים לבושים בגדים נאים, כשעל זהה הבעל שורה של אותות הצטיינות.

אנשים רבים, במצב כזה, היו שופכים אש וגפרית על הארץ שהביאה אותם למצבם זה, כל פעם שהו רואים את התמונה הישנה לא כן לופו ואשתו. "אנו מינימים שהתנאים כאן הם כאלה", נוהגים הם לומר לעצמם ולאח-רים. "אנחנו זקנים, אנחנו גם לא כל כך חשובים."

ייתכן מאוד כי צדקו בהערכתם. אולם כמוהם — סובלים ושותקים — ישנם אור-חים רבים מאוד. ישנם כל הסיכויים כי ימ-שיכו לסבול ואיש לא ישמע אודותם. מבחי-נות רבות יהיה זה נוח מאוד. איש — ובחי-דאי לא אנשי המוסדות והממשלה — אינו אורב לשמוע על צרות האחרים.

אולם אם אנשים אלה אינם צועקים ודופ-קים על שולחנות אן זה אומר שצריך להת-עלם מהם ומסבלם. כי הרעב הנטבל בשקט מכרסם את הגוף באותה תוצאה טראגית כמו הרעב המלוח צעקות והפגנות. וגוף זה אינו אלא גופה של המדינה.

לפני 14 חודש הגיעו המריבות לשיאן. קבוצת בריונים, מאנשי הבישוף ג'ורג' חיים (העולם הזה, 841), כפי שנתברר אחר-כך, שפכו פח בנוזל לחלון ביתו של מזכיר קונ-גרס הפועלים הערבים, הנמצא תחת השפ-עת מס' לוספי זריק, הציתוהו וברחו לשי-דה. עם הבית הבוזע נשרף למחרת גם סוהל זריק, בנו בן ה-16 של המזכיר. את השריד-ים גיב הצליחה המשפחה השכולה לתפוס ולמי-סור לידי המשטרה.

הציתתריסר טפסים. לשווא ניסה ה-מושל הצבאי לארגן סעודת "סולחה" בין הנצים. משפחת זריק סירבה למחול על הדם. השפור.

כתוצאה מחוסר-סלחנות מחפיר זה, נאס-רו יום אחד שבעה בחורים מבני משפחת

אלברט ורוזה לופו, יאזור 1954

אחרי כן

לפני 14 חודש הגיעו המריבות לשיאן. קבוצת בריונים, מאנשי הבישוף ג'ורג' חיים (העולם הזה, 841), כפי שנתברר אחר-כך, שפכו פח בנוזל לחלון ביתו של מזכיר קונ-גרס הפועלים הערבים, הנמצא תחת השפ-עת מס' לוספי זריק, הציתוהו וברחו לשי-דה. עם הבית הבוזע נשרף למחרת גם סוהל זריק, בנו בן ה-16 של המזכיר. את השריד-ים גיב הצליחה המשפחה השכולה לתפוס ולמי-סור לידי המשטרה.

הציתתריסר טפסים. לשווא ניסה ה-מושל הצבאי לארגן סעודת "סולחה" בין הנצים. משפחת זריק סירבה למחול על הדם. השפור.

כתוצאה מחוסר-סלחנות מחפיר זה, נאס-רו יום אחד שבעה בחורים מבני משפחת

במלחמת השחרור, שעה שהכפר נכבש על-ידי צה"ל, נפלו חלק מתושביו בשבי, אילו האחרים ברחו (אך גורשו, לדבריהם) ללב-נון. עם שוך סערת הקרב, החליטו — יהיה אשר יהיה — לשוב כגנבים בלילה לכפר החרב והשומם.

תוך זמן קצר חזרו כמעט כל התושבים (800), החלו לעבד את אדמתם. בשנת 1950 אף קיבלו תעודות זהות, השתתפו בבחירות לכנסת, בהצביעם לרוב בעד מפלגות שמאי ליות קיצוניות.